

# DE VINDELING VAN WAMMERSWALD

De Vindeling van Wammerswald  
Stefan Boonen  
Met illustraties van Tom Schoonooghe

Eerste druk: maart 2011  
Tweede druk: juni 2018

© 2018, Stefan Boonen, Tom Schoonooghe en Van Halewyck  
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv  
[www.pelckmansuitgevers.be](http://www.pelckmansuitgevers.be)  
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Omslagontwerp en vormgeving: Peer De Maeyer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op [www.reprobel.be](http://www.reprobel.be).

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/94  
ISBN 978 94 6131 643 1  
NUR 283

[vanhalewyck.be](http://vanhalewyck.be)



vanhalewyck



vanhalewyck



van\_halewyck

DE  
Vindeling  
VAN Wammers' dorp  
wald

Over een aangespoeld meisje,  
elf zonen,  
sakkersnotter,  
Mathilda,  
een beer,  
superdozers,  
tante Idaliek,  
een Donderkrak,  
spoken  
en een dorpje.

Van Halewyck



# De (belangrijkste) Bewoners van Wammerswald

**Meneer Santori** bepaald niet groot. Praat graag plechtig. Woont in een blauw huis bij het Hoofdplein. Is burgemeester.

**De Bakker & Rosa** vader en moeder van elf zonen (Joris, Joost, Nestor, Willem, Zebbe, Titus, Pieter, Theun, Bart, Finn en Jozef). Huis met grote tuin. Makers van Wammerwaldse koeken.

**Mevrouw Karboes** de schipper van Wammerswald. Woont bij de rivier. Kent iets van pannenkoeken.

**Agent Willy** de agent van Wammerswald. Wordt soms boos en 'prut nogal vriend' (praat nogal vreemd). Houdt van Wammerwaldse koeken en snel fietsen.

**Grote Jos** hersteller van bijna alles. Kan goed voorlezen.

**Mathilda Zoef** de dochter van de glazenwasser. Is nogal slim en vindt dat er te veel jongens zijn in Wammerswald.

**Meneer en mevrouw Stiessel** zitten allebei in de Denkraad van Wammerswald. Wonen dicht bij de burgemeester. Meneer Stiessel

wandelt soms in zijn slaap. Net als mevrouw houdt hij van cake en boeken.

**Mevrouw Punt** boswachter met geweer. Beregevaarlijk.

**Majoor Max** de vader van juffrouw Ieza. Was vroeger een stoere majoor. Heeft een puntsnor. Gaat graag zwemmen in de rivier.

**Juffrouw Ieza** dochter van majoor Max. Mooi meisje. Helpt soms in de school.

**Meester Boldering** schoolhoofd en meester van de enige klas van de kleine school in Wammerswald. Droomt soms van moeilijke breuken én van juffrouw Ieza.

**Meneer Joep** houdt van mooie pakken. Is de assistent van burgemeester Santori. Wandelt graag in het Wammerse woud.

**De familie Krombeen** de brave vader Krombeen is getrouwd met de stille moeder Krombeen. Ze hebben twee dochters: Isabelle en Marie-Louise. Twee truttebutten eerste klas.

**Dokter Hendrik & Veertje** de dokter van Wammerswald. Houdt niet van kleine pijntjes, wel van zijn grote vrouw Veertje.

Verder zijn er nog  
**de kapper, mevrouw Sonja, de broers Kanon, Bertus Buts...**

Wonen niet in Wammerswald: **Heer Waltz, tante Idaliek.**





# Een meisje IN HAAR ondergoed

## Op een dag spoelde er een meisje aan.

Het gebeurde daar waar de grote rivier de Wammerse bocht maakt. Bij dat bijzondere dorpje. Van boven op de heuvel tot helemaal aan de oever – juist geteld, zo staat het in de boeken – is het tweeëntwintig en een halve straat groot.

Bij de rivier staat een groen bordje met zwarte letters: WAMMERSWALD.

Je hebt er een burgemeester. Hij woont in het blauwe huis boven op de heuvel.

Aan dat huis, boven de bel, hangt een bordje.

Meneer Santori – Burgemeester.

Hij is de kleinste burgemeester van het land. Maar ietsie groter dan een tuinkabouter.

En hij heeft een sikje.

Wat lager woont de bakker. Hij heeft de grootste tuin van Wammerswald.

Dat is wiedes, hij heeft ook de meeste kinderen.

Maar liefst elf, en nog allemaal jongens ook.

En al die jongens lijken op hun papa.

Nogal mager, piekhaar, blozende wangen en flaporen.  
Soms lopen ze in een rij naar de rivier.  
Eerst de bakker en dan de elf zonen.  
Net een gans met kuikens.  
Rosa, de vrouw van de bakker, volgt op meters afstand.  
Elf zonen, wat had ze graag één dochter gewild.

Vlak bij de rivier, in een wit huisje, woont mevrouw Karboes.  
Zij is de schipper van het dorp.  
De 'schipster', zegt ze zelf.  
Mevrouw Karboes heeft een boot. Een platte boot met een stuurhut erop.  
Zes keer per dag vaart ze naar de overkant van de rivier en weer terug.

Op een dag spoelde er dus een meisje aan in Wammerswald.  
Ja, echt.  
Mevrouw Karboes vond haar.  
Op een ochtend was dat, ergens in juni.  
Mevrouw Karboes wandelde voorbij het Wapperstrand.  
Dat is een strook zand aan de oever van de rivier.  
En op dat zand, haar voeten in het water, lag een meisje.  
Ze droeg een blauwe jurk en naast haar lag een rode koffer.  
Er zat een vuile streep op haar wang en klonters bloed op haar elleboog.

Dood, dacht de schipper van Wammerswald.  
Ze draaide zich om en haastte zich de heuvel op.  
Naar het huis van agent Willy. Die stond net zijn benen te scheren.  
Een werkje waarbij hij niet graag gestoord werd.  
Mevrouw Karboes belde aan, klopte op het raam.  
'Ja, geduuld', riep agent Willy. Hij veegde het schuim van zijn linkerbeen en liep naar het raam. 'Wa is 'r zo driengend?' vroeg hij ongeduldig. 'Kumt d'r ien beer aon misgien?'  
Mevrouw Karboes schudde haar hoofd. 'Nee, er komt geen beer aan. Er ligt een kind op het Wapperstrand!'





‘Een kiend, wat voor een kiend?’

‘Een meisje. Ze is dood.’

‘Sakkersnotter nog an toe’, mopperde agent Willy.

Hij sprong in zijn broek, streek zijn snor glad met spuug, wreef door zijn ogen, deed zijn schoenen aan en liep samen met mevrouw Karboes de heuvel af.

‘Kende hur?’ vroeg hij.

‘Nee’, zei mevrouw Karboes. ‘Ik ken haar niet.’

Toen ze bij het Wapperstrand kwamen, was het meisje niet meer dood. Ze had haar koffer naar de oude wilg gesleept en haar jurk aan een tak gehangen.

Het was een meisje met vlammend krulhaar en een vrolijke brede mond.

Boven haar linkeroog zat een rimpel.

Haar Idaliek-rimpel noemde ze die zelf.

Ze hurkte bij de rivier en waste het bloed van haar elleboog.

Het meisje voelde zich wat kreukelig.

Als een prop papier die langzaam weer werd opgevouwen en gladgestreken.

‘Ahum!’ deed agent Willy.

Het meisje keek om. ‘O, hallo’, zei ze.

Ze wreef het haar uit haar ogen en hield haar hoofd scheef.

‘Is er iets?’ vroeg ze.

Mevrouw Karboes grinnikte. ‘Ik dacht dat je dood was’, zei ze.

‘Nee hoor, ik ben alleen maar nat.’

Agent Willy rechtte zijn rug. ‘Zo, eh’, zei hij streng.

Een meisje in haar ondergoed, zo ’s morgens vroeg op het strand. Hij wist niet of dat kon in Wammerswald.

‘Wie bende je?’ vroeg hij. ‘En woar komde van?’

Het meisje vouwde haar handen achter haar rug. ‘Nou,’ zei ze, ‘gisteren zat ik nog in een drijvend tentje. Dat botste op een steen. En toen ging ik overboord. Gelukkig bleef mijn koffer drijven en aten de krokodillen me niet op.’

‘D’r zijn ier gen krokodingenbiesten!’ antwoordde agent Willy knorrig.

Moest hij het meisje arresteren? Een agent voor de aap houden, dat kon zomaar niet.  
'Hoe heet je, meisje?' vroeg mevrouw Karboes.  
Nu haalde het meisje haar schouders op.  
'Dat is nu juist het probleem. Een van de problemen. Ik weet het niet.'  
'Nie?' riep Willy. 'Wa's da vur nonsens?'  
Mevrouw Karboes knipoogde. 'Lust je pannenkoeken?' vroeg ze.

Voor het middag werd, wist heel Wammerswald dat er een meisje was aangespoeld. En dat ze bij mevrouw Karboes zomaar even zeven pannenkoeken naar binnen had gewerkt.

En dat ze haar naam kwijt was.

Zoals anderen een sok kwijt waren of de haren op hun hoofd.

En dat ze ontsnapt was – misschien – dochter van een boef was – misschien – een verwaaide prinses was – misschien – karbonkels in haar hoofd had – misschien – een vreselijke ziekte had – misschien – en van plan leek om in Wammerswald te blijven.

Dat laatste konden de bewoners van Wammerswald zien, met hun allereigenste ogen.

Het meisje had een hut gebouwd. Of iets wat op een hut leek.

Een soort, zeg maar, nu ja, iets dat...

Tussen twee takken van de oude wilg hing een hangmat.

Ze had haar rode koffer op vier stokken gezet.

Een groene paraplu in de grond gestoken.

Een blauw zeil over de boom gespannen.

Haar kleren en spulletjes hingen aan de takken.

Tegen de stam van de boom stond een scheve stoel.

En daar zat het meisje op toen de burgemeester kwam.

Samen met agent Willy.

Want mocht dat wel? Van een boom een huis maken?

'Goedendag', begon burgemeester Santori plechtig. 'Ben jij de Vindelings?'  
'Ik?' vroeg ze.

'Jij bent toch gevonden, vanmorgen. Waar of niet waar?'

‘Waar’, zei het meisje aarzelend.  
‘Mooi’, knikte de burgemeester. ‘Dat is dan alvast helder. Jij bent de Vindeling waarvan sprake is in deze kwestie.’  
‘Mij best’, zei het meisje.  
‘Mot ze weg?’ vroeg agent Willy. Hij stroopte zijn mouwen al op. ‘Zal ’k moaken dat ze subiet verdwene is?’  
‘Kalmte. Mag ik vragen, jongedame, wat de bedoeling is?’ vroeg de burgemeester.  
‘Géén’, zei het meisje beslist.  
‘En je ouders?’ vroeg de burgemeester, die zelf geen kinderen had.  
Het duurde even voor het meisje antwoordde. ‘Mijn mama is gestorven, dat weet ik zeker. Al een hele poos geleden. En mijn vader... die is kwijt.’  
‘Kwijt? Je bent dus zoekende naar je vader?’ zei de burgemeester.  
Nu schudde het meisje haar hoofd. ‘Nee, ik woonde bij tante Idaliek en toen dreef ik weg. Nu ben ik hier en dat vind ik goed. Ik wil graag blijven.’  
De burgemeester schrok. Wat bedoelde dat meisje? ‘Betekent die verklaring dat je bent weggelopen?’



‘Dedju, slecht kiend’, riep agent Willy.

Weer schudde het meisje haar hoofd. ‘Nee, maar ik wil niet terug. Als er een wedstrijd bestond voor De Ergste Tante van de Hele Wereld, dan zou tante Idaliek winnen. Makkelijk winnen.’

‘O, is dat de waarheid, kleine Vindeling?’

Het meisje knikte en trok opeens aan haar eigen krullen. ‘Kijk’, zei ze en ze trok nog harder. ‘Zo wekte tante Idaliek me elke ochtend. Ze sleurde me aan mijn haren uit het bed. Soms trok ze me zonder pardon de trap af. Ik denk dat ik in mijn leven al duizend blauwe plekken heb gehad op mijn billen.’

‘Wat een drama’, zei de burgemeester. Vreselijk. Hij stelde zich voor dat iemand hem aan zijn sikje uit bed zou trekken.

De Vindeling zei dat ze nog een uur, of misschien wel twee dagen, over tante Idaliek kon vertellen. Maar niet vandaag. Daarin had ze geen zin.

‘Ik heb nogal veel honger’, zei ze.





# Je kun nie sturen ook nie, kip

Na drie dagen was ze er nog steeds!

De Vindeling.

Na school kwamen enkele kinderen voorzichtig het Wapperstrand op.

Waar was dat meisje?

O, daar, kijk.

Met een oude plank en twee keien had ze een tafel gemaakt.

De helft van een T-shirt wapperde als een vlag aan een tak.

En die frommelige hangmat, sliep ze daarin?

‘Hallo’, zeiden de kinderen.

‘Hoi’, zei de Vindeling. Ze wierp een steen over het water en liet hem drie keer ketsen.

‘Ik kan het vier keer’, zei Joris, de oudste zoon van de bakker. ‘Kijk maar.’

‘En ik twaalf’, beweerde Willem, de vierde zoon van de bakker. Hij gooide zijn steen hoog de lucht in en liet hem in het water ploffen. ‘Grapje’, zei hij.

De dochter van de glazenwasser ging op een steen zitten en wachtte tot het meisje naast haar kwam zitten.

‘Hallo’, zei ze. ‘Ik ben Mathilda.’



‘Mooie naam’, zei de Vindeling. Ze keek nieuwsgierig naar het meisje en bedacht dat het woordje *ernstig* goed bij haar paste. Mathilda had twee lange vlechten, een grappige neus en lange dunne vingers.

‘Wat wil jij later worden?’ vroeg Mathilda.

De Vindeling schudde haar hoofd. ‘Weet ik niet.’ Over later had ze nooit veel nagedacht, morgen was al moeilijk genoeg.

‘Ik word later burgemeester’, zei Mathilda. ‘Of anders wel notaris. Die hebben we niet in Wammerswald.’

‘Schitterend’, antwoordde de Vindeling. Al had ze geen idee wat een notaris was. ‘Ik denk dat ik later... vogelkijker word. De vogelkijker van Wammerswald.’

Mathilda tuitte haar lippen. ‘Waarom?’

‘Dat lijkt me fijn.’

‘Ja, denk ik ook’, zei Mathilda en ze stond op. ‘Ik wil hier best nog eens komen’, zei ze.

‘Goed’, antwoordde de Vindeling. ‘Dan kunnen we samen in de toren zitten.’

Mathilda glimlachte nerveus. ‘Ik weet niet of ik dat durf.’

Met een stapel autobanden had het aangespoelde meisje een toren gebouwd.

Wel vier meter hoog.

Een wiebelding was het.

Niemand durfde er op te klimmen, zelfs Joris, de oudste zoon van de bakker, niet.

‘Watjes’, lachte de Vindeling en ze klauterde als een aap omhoog.

En dan ging ze zitten, net of ze in een zetel voor tv zat.

Op die wiebelwankeltoren.

Als het hard waaide, boog hij soms helemaal door.

De banden had de Vindeling gekregen van Grote Jos, de garagist van Wammerswald. Ongeveer net zo groot en sterk als een beer. Maar dan een beer die alles kende van auto’s en tractors en bussen en vrachtwagens en brommers en als het niet anders kon ook van fietsen. Op een bord voor zijn huis stond: JOS - ALLE HERSTELLINGEN.